

BLANCALL

Lloc: *Galeria la Punxa*
Tècnica: *Ceràmiques, dibuixos i pintures*
Artistes: *Anna Asiain, Dolors Bosch, M. Jesús Casado, Tina Díez, Eskol i Mercè Malvosa.*
Data: *De l'11 al 31 de gener*
Any: *1989*

La Galeria la Punxa, en aquesta ocasió, es decanta per una exposició col·lectiva i multidisciplinària del col·lectiu Blancall, format per les artistes següents: Anna Asiain, Dolors Bosch, M. Jesús Casado, Tina Díez, Eskol i Mercè Malvosa.

Blancall, segons explica Joan Miró i Ametller en el catàleg de l'exposició: "es la capa blanquinosa visible, allò que hom veu llunyanament blanquejar". Aquest autor fonamenta la seva explicació en que, a partir d'aquest punt, es pot definir la presència del blanc com a producte resultant d'aquesta visió que també s'aplica, com a conseqüència del joc de la llum solar amb les onades, reflectint el blanc. I el blanc és la suma de tots els colors. És, per aquest motiu, que Blancall és també una aglutinació de disciplines artístiques que, en alguns casos, presenten certes contradiccions, sobretot conceptuals, malgrat existir un nexce comú amb totes les artistes: són de la mateixa generació i intenten oferir una visió actualitzada de tècniques i temàtiques ja sabudes.

En ceràmica destaca l'obra de Dolors Bosch, que presenta una col·lecció d'obres creades recentment, combinades amb obra d'anteriors etapes, constituint una autèntica retrospectiva de la ceramista gironina.

La seva obra més recent, presenta una simplificació formal més evident, dins una recerca on la síntesi de la estètica es recrea amb el concepte. Els motius, malgrat ésser abundants, no són tan evidents com en altres etapes, mostrant influències picassianes i mironianes. El canvi qualitatiu que presenta és molt evident, perquè no solament es concreta en polir les formes, estructurar les superfícies, distribuir el color i els seus tons, sinó que també reflexa el canvi anterior, la seva dialèctica vitalista, la necessitat d'un cert trencament però dins una evolució.

En pintura es presenten cinc actituds creatives diferents. Eskol treballa dins el

concepte de la recerca d'iconografies primitivistes, combinades amb formes i composicions contemporànies. La seva pintura és clarament simbolista, creada amb l'intenció de motivar una reflexió de l'espectador i efectuar un anàlisi introspectiu, és a dir, fer un viatge a l'interior de l'ésser per treure a fora tota la càrrega d'interrogants i estructurar les vies de comunicació dels seus sentiments més amagats.

Maria Jesús Casado investiga diferents textures, ressaltant l'importància del color dins el contexte de la composició. No és una dedicació exclusivista a la recerca d'un sentit darrer, sinó més aviat una via alternativa que mostra una part de la seva estètica i de les seves preocupacions conceptuals. El resultat és una obra actual però sense que això comporti un segell identificador específic.

Tina Díez treballa sobre paper arrugat, mostrant el seu interès per la comunicació artista-material, dins una relació intimista, per remarcar l'aspecte entranyable dels indrets més característics de la Girona antiga. No es limita a interpretar-los, sinó que també els "sent" i s'els fa seus, contribuint a un apropament personalista als mateixos.

Anna Asiain reconverteix els elements i objectes clàssics amb objectes-concepte actuals, a través d'una previa distorsió dels mateixos. Trenca amb el passat, sense necessitat d'utilitzar l'abstracció, tot i jugant amb les formes, estilitzant línies, modificant zones i volums. També presenta una sèrie de dibuixos a color de les zones més característiques de la

Girona monumental, dins una visió geometrizant i simple. No es preocupa excessivament pel detall, sinó per la composició i les formes que aquesta l'inspira. Mercè Malvosa fa un recorregut a través del món comunicatiu que l'envolta, tot i generant una realitat —la seva— dins una altra realitat, establint-se una dialèctica entre les dues, generant una altra realitat que no té res a veure amb les anteriors. Tot això ho aconsegueix a través de l'utilització de tasses, gots i teleres, utensilis indispensables per aconseguir un diàleg, malgrat que, en aquest cas, sigui amb ella mateixa.

JOAN LLUÍS MONTANÉ